

Pasaullnēs fantastikas Aukso fondas

193

Chris Bunch

Chris Bunch

ROJAUS MEDŽIOKLĒ

Mokslinis fantastinis romans ir apysaka

Nematomas karys Jošua Volfas, kitados buvęs Žemės Federacijos agentas, apkaltinamas išdavyste, todėl priverstas slapstyti. Jam padeda Taenas, paskutinis eljaras. Kadangi visa eljarų civilizacija paslaptinai dinga, abu bendražygiai iškeliauja į Sauroso planetą, kurioje, kaip mano, slypi šios mįslės įminimas. Tačiau jiems įkandin leidžiasi ir Federacijos žvalgybos slaptieji agentai...

Iš anglų kalbos vertė JURGITA JĖRINAITĖ, BRONIUS BRUŽAS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

193 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Chris Bunch - HUNT THE HEAVENS

New York, Ace books, 1996

Copyright © by Chris Bunch, 1996

Cover art copyright © by David B. Mattingly, 1990

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2001

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Turiny's

Chris Bunch
ROJAUS MEDŽIOKLĖ

Andre Norton
TEGYVUOJA LORDAS KORAS!

Pastabos

Chris Bunch

ROJAUS MEDŽIOKLĖ

Skiriama daktarui Mičijo Kakui, teorinės fizikos profesoriui, magistrui Hei Longui, Didžiajam magistrui Tasitoro Jamasiro, Devyniems Ninzių Kodo Šešėliams

Pirma dalis

Aplinkui plaukė mirę laivai. Retsykiais ryški šviesa ištraukdavo juos iš tamsos, kurioje jie vėl pražūdavo, kai tik akmeninės artimiausio negimusio pasaulio nuolaužos uždengdavo tolimą saulę.

Laivai sukosi orbita aplink vidutinio dydžio planetoidą, su kuriuo juos siejo beveik neregimi lynai. Tarp jų buvo ir senų griuvenų, ir kovinių mašinų, karo, pasibaigusio prieš vienuolika metų, paminklų. Sužlugusių prekybinių kompanijų vėliavos kaitaliojosi su sėkmingų konkurentų emblemomis. Tarp visai sveikų pasitaikydavo ir pusiau išardytų - atrodo, prižiūrėtojas, gyvenantis "apačioje", asteroide, nuolat prikišdavo nagus.

Už pusės šviesos sekundės nuo kosminio sąvar-

tyno kažkas žybtelėjo - tai laivas baigė šuolį. Po kelių akimirku eteryje pasigirdo:

- Stotie Malabarai, stotie Malabarai, kalba "Gralis". Prašau leidimo prisiartinti ir tūpimo instrukcijų.

Signalas pasikartojo tris kartus, kol nuskambėjo atsakymas:

- "Grali", kalba Malabaras. Įvardinkite atvykimo tikslą. Čia ne visuomeninis uostas. Pašaliniams nutūpti draudžiama.

- Malabarai, kalba "Gralis". Laukite.

Sintezuotą moterišką balsą pakeitė vyriškas.

- Malabarai, kalba "Gralis". Tikslas: degalų papildymas.

- "Grali", kalba Malabaras. Tūpti neleidžiu. Čia ne visuomeninis uostas.

- Malabarai, kalba "Gralis". Pranešimas Kormakui: "Surakinu Vilburą Frederiką Miltoną išpančiotą". Siuntėjas: Vaiduoklis.

Eteryje stoji tylą, po to:

- Laukite.

Praėjus valandai:

- "Grali", kalba Malabaro stotis. Duodu leidimą tūpti. Nutūpimas vykdomas automatinio režimu. Perjunkite valdymą mūsų dažniu. Nutūpę likite laive ir laukite specialaus nurodymo. Kormakas

išreiškė pageidavimą asmeniškai susitikti su Vaiduokliu ir sako, kad geriau tegu būna Pirmas. Baigiau.

Žmogus, pasirėmęs į pertvarą, vilkėjo brangią, nuo begalinio skalbimo išblukusią palaidinę, megztą, dar senelio dėvėtą liemenę ir apsaugines, karinio sukirpimo kelnes.

Atsivėrė išorinis šliuzas. Žmogus išsitiesė ir pažvelgė į Jėšų.

- Jėšua, - tarė jis. - Jeigu nepakeitei vardo, Vaiduokli Pirmasis.

- Nepakeičiau. O tu, matau, vis dar po savo vėliava, - atsakė Volfas.

- Vadinasi, mums labai pasisekė šiame gyvenime.

Volfas patylėjo. Kormakas pasisuko į nišą:

- Vaikinai, čia tikrai jis. Grįžkite prie savo reikalų.

Iš nišos išniro du vyrai su blasteriais, mandagiai linktelėjo Jėšuai ir dingo asteroido viduje.

- Stebėtina, kad nepamiršai ryšio kodo, a? - pastebėjo Kormakas. - Tu teisus. Aš tau skolingas. Ko reikia? Laivo? Organizuoti permetimą? Aš nutukau, surambėjau, bet lyg ir nieko nepamiršau. Jeigu atvykai tuo tikslu.

- Man reikia remonto doko.

- Šit kaip? Ekrane nemačiau gedimų.

- "Gralis" sveikas, tik labai jau pastebimas.

Nepamiršai, kaip daromas kamufliažas?

- Pamiršau? - nusijuokė Kormakas. - Komanderi,

aš kaip tik tuo ir užsiimu. Galybė žmonių svajoja

kaip nors pasikeisti. Bus padaryta. Ką pakeisti?

Nosį, virus, konfigūraciją, atpažinimo ženklus...

tik pasakyk.

- Ar ilgai perdarinėtum visą laivą?

Kormakas susimąstė.

- Neskubant - kokius tris mėnesius. Bet, kaip suprantu, laiko neturi.

- Gerai supranti, - atsakė Volfas.

- Tuomet pusanthro. - Kormakas sutrikęs pridūrė: - Jeigu jau atvirai, teks paplušėti.

- Apmoku visas išlaidas plus dešimt procentų, -

tarė Volfas. - Nesu elgeta. Už skubų darbą - juo

labiau negaila.

Kormakas teatrališkai nusilenkė.

- Taip ir užrašysim... taip ir padarysim...

Volfas šyptelėjo.

- Kada paskutinį kartą esu girdėjęs tave taip sakant?

- Ech, gaučiau tą nuošalią planetėlę už kokių

dešimties šviesos sekundžių nuo eljarų bazės... -
nutęsė Kormakas apgailestaudamas.

- Kas jai nutiko?

- Nežinau. Bandžiau išsiaiškinti, kai Federacija
ėmė viską konservuoti. - Jis truktelėjo pečiais. -
Atrodo, kažkas mane aplenkė. Sutik, šauni būtų
kontrabandininkų irštva?

- Sprendžiant iš to, ką esu girdėjęs apie šitą
sektorių, - atsakė Volfas, - tu ir čia neblogai įsi-
taisei.

- Kas tiesa, tai tiesa. Eime. Parodysiu tau mūsų
rūmus ir nusiųsiu vaikus dirbti.

- Luktelk, - sustabdė jį Volfas. - Turiu keleivį. Jo
niekas neturi pamatyti. Niekas, supratai? Kaip tai
sutvarkyti?

- Apsigyvensi netoli manęs. Jokių "blakučių",
nieko tokio. Gali atsivesti kad ir Šabos karalienę,
nė šuo nesulos.

- Puiku. Man reikia jį pervežti. Turi ką nors
panašaus į automobilį?

- Juokai. Einam. Vaišinu aš. Tu tebegeri... leisk
prisiminti... armanjaką?

- Na, ir atmintis tavo!

Jie patraukė ilgu metaliniu koridoriumi.

- Supranti, - pasakė Kormakas, - dažnai tiktai ji
mane išgelbsti. Garbės žodis, kartais gailiuosi,

kad karas baigėsi. O tu?

- Niekad.

- Laimės kūdikis.

Kormakas gyveno ne prasčiau už uosto admiralą: medis, sidabras, raudona oda - vien tik rankų darbas, jokių serijinių gaminių. Volfas atsilošė ant sofos ir gurkštelėjo iš taurės.

- Čia tik *Žano*, - atsiprašė Kormakas. - Būčiau žinojęs, kad aplankysi, būčiau užsakęs pas laisvuosius pirklius ko nors geriau.

- Tik. - Volfas apsidairė. - O tu neblogai įsitaišęs.

- Didelio čia daikto! Kai stojo taika, visi užsimanė grįžti namo arba susirasti sau kitą šiltą vietelę. Gudresnieji turėjo iš ko rinktis, o aš nusprendžiau likti čia, Atstumtuosiuose Pasauliuose.

Išgirdau, kad ieško prižiūrėtojų laivams, paliktiems rezerve. Paskambinau draugams, kuriems kadaise padėjau, priminiau kuklius savo nuopelnus - ir pradėjau naują karjerą. Šiaip ar taip, gavau starto aikštelę.

- Ir niekas neateis, nepaklaus, kur laivai?

- Žinoma, ne! Tokių kapinių Galaktikoje penkiasdešimt aštuonios. Kai kuriose ir prižiūrėtojų

nėra, todėl nenustebčiau, jeigu seniai būtų išgrobstę. Pas mane laivai bent jau dingsta tyliai. Beje, jeigu domina, galiu pasiūlyti klasišką linkorą. Žinai, ko Federacijoje per daug? Karinės technikos. - Kormakas paėmė alaus bokalą, apžiūrėjo jį ir vėl pastatė. - Ir žmonių, kurie ją valdė.

- Tu ilgiesi karo, - tyliai ištarė Ješua.

- O kas čia keista? Man buvo dvidešimt dveji. Ar daug kas tokio amžiaus vadovauja savo kosmodromui? Sėdi sau, siunti žmones į tokias vietas, kokių košmare nepamatytum, kartais netgi ištrauki juos iš tenai. Ką, blogai?

- Kodėl nepasilikai? Tave mielu noru būtų paėmę į Federacijos žvalgybą.

- Žmonės nepatinka, - paaiškino Kormakas. - Po karo aš jiems porą kartų... padariau mažas paslauges. Ir smarkiai pasigailėjau.

- Žmonės - tai konkrečiai Ciskas?

- Žąsinas!

- Jis ir dabar ten.

- Nieko keisto. Visi šunsnukiai turi didelę gaurotą leteną. Prisimenu... Tiek to, važiuojam.

Kormakas atsistojo, priėjo prie lentynų, nukėlė žvaigždėlaivio modelį.

- Nenustebau, kad atvykai, - tarė jis atsisukda-

mas. - Tiksliau, ne itin nustebau.

- Mat kaip? - Volfas kalbėjo įprastu ramiu tonu, bet ranką paslinko arčiau dėklo.

- Vaiduokli Pirmasis, - ištarė Kormakas. - Įklimpai į rimtus nemalonumus. Iki ausų.

- Štai kodėl man reikia užsimaskuoti.

- Ir ne tik.

Asteroido prižiūrėtojas priėjo prie rašomojo stalo, ištraukė stalčių, palietė elektroninę spyną.

- Atėjo maždaug prieš Ž-savaitę. Išspausdinau kopiją, po to failą įšaldžiau. Niekas kitas Malabare nematė.

Jis ištiesė Volfui susuktą popieriaus lapą. Jame buvo ketverių metų senumo Volfo nuotrauka ir tekstas:

Ieškomas Ješua Volfas, kuris kaltinamas žmogžudyste, suokalbiu, išdavyste ir kitais nusikaltimais prieš Federaciją. Premija - 500 000 kredų. Paimti gyvą.

- Gyvą? - baigė skaityti pranešimą Volfas. - Bet čia rašo, kad aš ginkluotas, labai pavojingas, priešinsiuos suimamas ir t.t. Tai šiek tiek atvėsins medžiotojų kraują.

- Galiu paklausti?

- Neverta, Kormakai. Nenoriu tavęs painioti. Įdomu, iš kur jie ištraukė, kad aš išdaviau? Po karo praktiškai nebuvo Federacijoje.

- Man nusičirkšt į tai, ką jie mano, - atsakė Kormakas. - Kas pasakė: "Jeigu turėčiau išduoti tėvynę arba draugą, tikiuosi, neištižčiau ir paduočiau tėvynę su ragais ir nagais"?⁽¹⁾

- Neprisimenu, bet manau, kad jis išsireiškė truputį kitaip.

- Žinai, kai pasirodei, aš pagalvojau: tau reikės kitokio kamufliažo. Ne doko, o daktaro.

Volfas nusišypsojo, ištraukė ranką iš užančio ir gurkstelėjo iš taurės.

- Nemanau, kad man taip riesta. - Pastatė taurę. - Juk orderį pasirašė Ciskas.

- Gyvuly, - mestelėjo Kormakas. - Reikėjo jį prismeigti. Dar tada. Prisimeni, jis ėmė mokyti mane, kaip naudotis sukabinimu, o mus tada spaudė trilijonas eljarų?

- Prisimenu. Berods, tada pirmą ir paskutinį kartą girdėjau tave kalbant pakeltu tonu.

- Aš truputį supykau, - prisipažino Kormakas. - Jo draugija žadina manyje blogiausias savybes. Tegu jį skradžiai! Ir pamiršk mokestį už kamufliažą.

Volfas ketino nesutikti, ...

Pastabos

- 1) Frazė priklauso anglų rašytojui Edvardui M. Fosteriui (1879-1970) ir skamba taip: "Jeigu man tektų rinktis, išduoti tėvynę ar išduoti draugą, tikiuosi, man užtektų drąsos išduoti tėvynę".
- 2) Chuanas Ponsė de Leonas (1460? - 1521) - ispanų konkistadoras, iškeliavo į Ameriką ieškoti Jaunystės šaltinio. Šaltinio nerado, tačiau užkariavo Puerto Riką ir atrado Floridą.
- 3) E. Marvelas, XVII amžiaus poetas.